

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

择天记

ทำ
เล่มที่ 15

ENTER 15

ทดลองอ่าน
ปกพิเศษ

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKSTONE
PUBLISHERS

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

คนบางคนต่อให้ต้องหลีกหนีภัยหรือซ่อนตัวให้มิดชิดขนาดไหน ก็ไม่อาจหลบหนีพ้นธรรมชาติของตัวเองได้ เงินฉางเซ็งก็เช่นเดียวกัน แม้จะมีผู้ประสงค์ร้ายจ้องเอาชีวิตเขาทั้งเผ่ามนุษย์และเผ่าปีศาจ เขาก็ยังคง ตั้งมั่นช่วยเหลือมนุษย์ เมื่อเข้าร่วมสมรภูมิไม่ได้ก็ผลิต 'ยาลูกกลอนจูลา' ยาที่มีสรรพคุณ 'ฟื้นคืนชีพศพ รักษาคนตาย' ด้วยเหตุนี้เองจึงมีหลายฝ่าย ต้องการตัวเจ้าของยานี้และพยายามสืบเสาะหาเบาะแสจนสาวมาถึงที่อยู่ของ เงินฉางเซ็งได้

ในบรรดาคนที่หาตัวเงินฉางเซ็งพบ มีทั้งผู้ที่ไม่กล้าแตะต้องเขา และก็มี ผู้ที่ต้องการสังหารเขาเช่นกัน แล้วเขาจะรอดผ่านวิกฤตครั้งนี้ไปได้อย่างไร จะมีใครปรากฏตัวขึ้นช่วยเหลือหรือมาเปลี่ยนสถานการณ์หรือไม่ ขอเชิญทุกท่านไปค้นหาคำตอบพร้อมกันในเรื่อง 'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เล่มนี้

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านั้นแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่าย ๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การ์ตูนตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อ่านไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

"พี่สาวเขายังมีชีวิต แต่พี่ชายทิ้งหลายล้านถูกท่านฆ่าตาย
ในสายตาท่านนั้นคือความเมตตา คือความรักของครอบครัว
แต่ในสายตาข้านั่นคือการดูถูกและเวทนา
ในสายตาท่านพวกเราเหล่าสตรีล้วนอ่อนแอ
และไม่เป็นภัยต่อบัลลังก์ของท่าน
นี่เป็นสิ่งที่ข้าเกลียดที่สุด"

ตอนที่ 101 ถอนหายใจหนึ่งครั้ง หานซานพันหลี่

เสียงดีดพิณที่จูเยี่ยได้ยินไม่ได้หูแว่วไปเอง

แม้ว่าเสียงพิณนั้นจะดังมาจากเทือกเขาหิมะอันห่างไกลและฟังดู
แผ่วเบาเลื่อนราวอยู่บ้าง แต่ก็มืออยู่อย่างจริงแท้ไม่อาจปฏิเสธได้

เสียงนั้นเย็นเยียบ กระจ่างชัด และบางเบาราวเส้นไหมหรือคมดาบ
จะนั้นย่อมหมายความว่าแหลมคม

ลมเย็นเหนือเทือกเขาหิมะถูกตัดขาด แสงไฟจากหมู่บ้านเกาหยาง
ที่ส่องเข้ามาในความมืดมิดบริเวณนี้ถูกตัดขาด ดอกเสี้ยวเหลืองซึ่ง
แข็งแกร่งที่สุดบนน้ำแข็งก็ถูกตัดขาดเช่นเดียวกัน

รอยแตกร้าวหลายรอยปรากฏขึ้นบนพื้นผิวรองเท้าของจูเยี่ย จากนั้น
รอยแตกร้าวก็ดลึกลงไปจนตัดทำลายผิวหนัง เนื้อ และกระดูก

เท้าทั้งสองของเขาขาดออกจากข้อเท้า มันยังมีแรงเดิมหลงเหลืออยู่
จึงลอยเข้าไปในรอยแยกของเทือกเขาหิมะไม่รู้ว่าจะตกลงที่ใด ทิ้งไว้เพียง
รอยเลือดสองรอยในความมืดมิด

จูเยี่ยไม่อาจข้ามเทือกเขาหิมะและกลับคืนสู่โลกของเผ่ามนุษย์
เขาล้มลงไป ในหิมะ หอบหายใจ หน้าอกพองขึ้นยุบลงอย่างต่อเนื่อง

เขาล้มลงอย่างรุนแรง เท่าทั้งสองที่ถูกตัดขาดนับเป็นอาการบาดเจ็บสาหัส แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุที่เขานอนนิ่งไม่ไหวติงบนพื้นในยามนี้ นี่เป็นเพราะความสิ้นหวัง

เสียงดีดพิณลอยผ่านระยะทางสิบกว่าหลี่ ดังแว่วแผ่วเบาอย่างเลื่อนราง แต่กลับสามารถตัดเท่าทั้งสองของเขาได้อย่างง่ายดาย

ตัวตนบัณฑิตวัยกลางคนผู้นั้นพร้อมเปิดเผยแล้ว

จูเยี่ยฝิงหน้าไว้ในหิมะและส่งเสียงอู้อี้ด้วยความเจ็บปวด เขาเป็นเหมือนสัตว์อสูรบาดเจ็บสาหัสแต่ไม่มีความกล้าจะโจมตีกลับไป ทำได้เพียงสำนึกเสียใจไร้สิ้นสุด

แว่วเสียงการต่อสู้และเสียงกรีดร้องดังมาจากเทือกเขาหิมะอันห่างไกล คงเป็นหนานเค่อกำลังเก็บเกี่ยวชีวิตของคนกลุ่มนั้นบนเส้นทางภูเขา

ไม่นานเสียงเหล่านั้นก็ค่อยๆ จางหายไปจนเหลือแต่ความเงียบเท่านั้น

จูเยี่ยก็เจ็บเสียงเช่นกัน เขาพลิกตัวอย่างยากลำบากและมองดูท้องฟ้าพร่างดาวซึ่งเห็นได้แจ่มชัดยิ่งนักเมื่ออยู่ใกล้ยอดเขาหิมะเช่นนี้ ครั้นแล้วเขาก็ถอนหายใจ

หากเขาไม่โลภมากอยากได้ยาลูกกลอนจูซา ด้วยศักดิ์ฐานะของเขา จะมาที่เทือกเขาหิมะอันห่างไกลเช่นนี้ไปทำไม จะเผชิญกับศัตรูที่น่ากลัวเช่นนี้ได้อย่างไร

คำว่า 'โลภ' ได้ชักนำผู้คนมากมายไปสู่ความตาย ในอนาคตจะมีอีกสักกี่คนกันที่ต้องตายด้วยเหตุนี้

น้ำแข็งถูกเหยียบย่ำ เกิดเป็นเสียงกรอบแกรบน่าฟังไม่ต่างจากเสียงเท้าเหยียบลงบนใบไม้แห้งในฤดูสารท

เมื่อได้ยินเสียงนี้ร่างกายและจิตใจของจูเยี่ยก็ผ่อนคลาย ดวงตา

ค่อยๆ กระจ่างใส

หนานเค่อเดินมาตรงหน้าเขา ปีกของนางเคลื่อนไหวช้าๆ อยู่ด้านหลัง
โบกสะบัดเป็นสายลมเย็นเยียบ

กระบี่ไขว้ทักซิณแยกออกเป็นสองส่วน และตอนนี้อยู่ในมือทั้งสองข้าง
ของนาง เลือดหยดลงจากกระบี่ น่าจะเป็นของหนังสือเวทย์กับพรรคพวก
จูเยียมองนางอย่างสงบ มือคู่นั้นของเขากำของวิเศษล้ำค่าที่สุด
ของพรรคเจี๋ยชื่อไว๋ในแขนเสื้อ

หนานเค่อออกกระบี่

จูเยียออกกระบี่จนท่าโจมตี

เสียงปะทะหนักหน่วงดังขึ้นบนยอดเขาหิมะที่อาบไปด้วยแสงดาว
รอยนูนลึบกว่ารอยปรากฏขึ้นบนพื้นหิมะหนาววกับมีสัตว์ประหลาด
ต้องการทะลวงออกจากพื้นดิน

ผืนหิมะลอยขึ้นและหมุนวนอย่างบ้าคลั่งกลางอากาศ บดบังแสงดาว
และทำให้บริเวณรอบด้านมืดมัวลงอีก มีเพียงจิตกระบี่ที่สองประกายขึ้น
เป็นระยะ

เสียงพินดั่งขึ้นแผ่วเบาในความมืดสลัวเลื่อนราง

โลกพลันหยุดนิ่ง สายลมและหิมะค่อยๆ สงบลง หิมะไหลเคลื่อน
ลงมาตามไหล่เขา ส่งเสียงโครมคราม

ณ จุดสูงสุดของเทือกเขาหิมะ กระบี่ของหนานเค่อแทงออกของ
จูเยีย

จูเยียไม่ได้ก้มหน้าลงมองบาดแผลหรือมองนาง แต่กลับทอดมอง
ไปยังที่ไกลแสนไกล

กระบี่ในร่างของเขาเย็นเยียบอย่างแท้จริง แต่เสียงแผ่วเบาจนเหมือน
ไม่มีจริงของพินเย็นเยียบยิ่งกว่า

เย็นจนเตือนให้เขานึกถึงเรื่องที่ท่านลุงของเขาเคยเล่าให้ฟังเมื่อปีนั้น

ในเรื่องราวนั้นมีเมืองปีศาจในทุ่งหิมะแดนเหนือ เมืองปีศาจนี้
ปกคลุมด้วยความมืดมิดชั่วกาลนาน

เหมือนกับความมืดที่ค่อยๆ ปกคลุมดวงตาของเขา

หนานเค่อลากศพจูเยี่ยกลับมายังเส้นทางภูเขา

บนเส้นทางภูเขาเต็มไปด้วยคราบเลือดที่จับตัวแข็ง ส่วนศพ
หลายร้อยศพนั้นถูกโยนไปสองข้างทางอย่างกระจัดกระจายไร้ระเบียบ

บัณฑิตวัยกลางคนไม่ได้กำลังติดพิน แต่กำลังกินอะไรบางอย่าง
ที่เท้าของเขามีศพครึ่งซีกตกอยู่ ดูจากรองเท้าและชุดเกราะที่เหลืออยู่
น่าจะเป็นศพของหนึ่งสี่อเว่ย

หนานเค่อส่งศพของจูเยี่ยให้อีกฝ่าย

บัณฑิตวัยกลางคนใช้สองมือรับศพจูเยี่ยมา ก้มหน้าลง และเริ่ม
กัดกิน

เสียงที่ดังขึ้นฟังดูเหมือนแมวกำลังเคี้ยวกินเศษอาหาร หรือไม้ก็เสียง
กรวดจรมลงในบ่อโคลน

เลือดสดๆ ไหลรินออกมาตามซอกนิ้วเรื่อยๆ

ในเวลาอันสั้นศพของจูเยี่ยก็หายไป ไม่เหลือแม้แต่เศษเสี้ยว

ลมพัดต้องเสื้อผ้าของบัณฑิตวัยกลางคน เห็นได้ว่าหน้าท้องของเขา
นูนขึ้นมาเล็กน้อย

เขาหลับตา นั่งเงียบไปเป็นเวลานาน ดูเหมือนกำลังดื่มด่ำกับรสชาติ
หรือครุ่นคิดบางสิ่ง

"ไม่แปลกใจเลยที่เขาเป็นหลานของจูลั่ว แม้ว่ากราบ่าเพ็ญเพียร
จะไม่ดีนัก แต่ก็มีแสงจันทร์อยู่บ้าง ถือเป็นอาหารบำรุงเล็กน้อยได้ ดีกว่า
ขุนพลเทพผู้นี้มาก"

บัณฑิตวัยกลางคนลิ้มตาขึ้นและมองไปยังซากว่างของหนึ่งสี่อเว่ย

ที่เหลืออยู่ ก่อนเผยสีหน้าดูถูกออกมา

เขาหยิบผ้าเช็ดมือสีขาวราวหิมะออกมาจากแขนเสื้อ เช็ดเลือดบนริมฝีปากซ้ำๆ การเคลื่อนไหวสง่างามยิ่ง จากนั้นก็เดินไปในความมืดของเส้นทางภูเขา

สีหน้าหนานเค่อไม่เปลี่ยนแปลงยามได้เห็นภาพนองเลือดอันน่าหวาดกลัวนี้ ก่อนจะเดินตามอีกฝ่ายไป

เพียงเสียงติดพันกระจ่างชัดดังขึ้นหนึ่งครั้ง พวกเขาก็มาถึงหุบเขาหิมะที่อยู่ห่างออกไปสิบกว่าหมื่น

ทั่วร่างของยอดฝีมือเผ่าปีศาจที่พยายามล้อมโจมตีเงินฉางเชิงเต็มไปด้วยรอยแผลจากกระบี่ มือขวาของพวกเขาขาด แต่ก็ยังไม่ตาย

พวกเขาಂಬัดนิตด้วยกลางคนกับหนานเค่อราวกับเห็นผี โบหน้าซีดเผือดในทันที

หนานเค่อมองดูพวกเขาแล้วกล่าว "ไปตายซะ"

เลือดสีเขียวหลายสายสาดกระจาย บรรดาร่างสูงใหญ่ล้มลงอย่างหนักหน่วงบนพื้นหิมะ

เมื่อได้ยินคำพูดของหนานเค่อ ยอดฝีมือเผ่าปีศาจก็ฆ่าตัวตายอย่างไม่ลังเล!

ลานเรือนและสวนกลางหุบเขาหิมะกลายเป็นซากปรักหักพังไปแล้ว ทะเลสาบน้ำพุร้อนในสายหมอกได้เหือดแห้งกลายเป็นหลุมขนาดใหญ่ สะพานไม้ขาดเป็นหลายสิบท่อน ทอดตัวราวกับซากงูที่ตายมาหลายร้อยปี ร่องรอยการมีอยู่ของศาลาหายไป และหยดน้ำแข็งที่แตกกระจายอยู่เต็มฟ้าก็ทำให้รู้สึกทรมานใจอยู่บ้าง

เงินฉางเชิงกับจี้ตจี้ตยืนอยู่อีกฝั่งของทะเลสาบ อันหนาวช่วยรองแม่ทัพออกจากซากปรักหักพังแล้ว และทั้งสองก็กำลังยืนเฝ้าระวังอยู่หน้าเปลาหามอย่างวิตกกังวล

ให้ตีเยนอยู่กลางทะเลสาบพร้อมด้วยอาวุธหน้าตาเหมือนกับแผ่นศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์แตกหักในมือ พื้นที่แห่งนี้ดูราวกับมีเขาเป็นจุดศูนย์กลาง

แต่ในสายตาเขา ไม่ว่าจะเห็นพื้นที่นี้หรือโลกภายนอกอันกว้างใหญ่ ศูนย์กลางของโลกนั้นไม่ว่าเมื่อไรย่อมเป็นบัณฑิตวัยกลางคนที่เพิ่งมาถึง หนานเค่อไม่สนใจเขา นางกล่าวกับเงินฉางเชิง "ข้าช่วยเจ้า แก้ปัญหาหลายอย่าง เจ้าติดค้างข้าอย่างหนึ่ง"

จีตจีตไม่รู้จักอีกฝ่าย แต่ฟังจากน้ำเสียงที่นางพูดกับเงินฉางเชิง มังกรน้อยก็รู้สึกว่าคุณเขาน่าจะรู้จักกันดี เมื่อมองดูอีกทีนางก็หันตระหนักบางอย่างได้และความระแວดระวังก็ฉายขึ้นในดวงตา

"เจ้าก็คืออนกยูนั่นหรือ"

สีหน้าของหนานเค่อที่มึนที่อยู่ข้างขณะเอ่ยถาม "เจ้ารู้จักข้าหรือ"

"เงินฉางเชิงเคยพูดถึงเจ้า" จีตจีตยกนิ้วขึ้นมาสามนิ้วและตะลึงระหว่างดวงตา "เขาบอกว่าระยะห่างระหว่างดวงตาของเจ้ากว้างเกินไป ชัดเจนว่าเจ้าป่วย"

หนานเค่อครุ่นคิดถึงคำพูดนี้อย่างไม่แน่ใจว่าควรโกรธหรือไม่ แล้วนางก็หันมองเงินฉางเชิง

เงินฉางเชิงไม่ได้มองนาง สายตาของเขาจับจ้องบัณฑิตวัยกลางคนผู้นั้นอยู่ตลอด

ก่อนที่บัณฑิตวัยกลางคนจะปรากฏตัว เขาได้ตั้งดูตความสนใจทั้งหมดของให้ตีไปเรียบร้อยแล้ว ถึงกับทำให้ให้ตีตกอยู่ในความหวาดกลัวไร้ขีดจำกัด

คนที่ทำให้ให้ตีหวาดกลัวถึงขั้นนี้ได้ในโลกนี้มีอยู่ไม่เกินห้าคน

บังเอิญยิ่งนัก เขาเคยพบบัณฑิตวัยกลางคนผู้นี้มาก่อน จึงรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

พวกเขาเคยพบกันที่เขาหนานซาน
คืนนี้ก็ยังเป็นเขาหนานซาน*
แม้ว่าทั้งสองที่จะอยู่ห่างกันพันหลี่
นี่เป็นเรื่องบังเอิญอย่างแท้จริง ทั้งยังโชคร้ายอย่างแท้จริง
เขาถอนหายใจ

---

* คำว่า 'หนานซาน' ในชื่อ 'เขาหนานซาน' หมายถึงภูเขาอันหนาวเหน็บ

ตอนที่ 102 ราชาปีศาจนับแต่บรรพกาล

ในคืนนี้มีการถอนหายใจเช่นนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง

ตอนที่กลุ่มของจูเอี้ยอยู่ริมทะเลสาบและรู้ว่าเจ้าของยาถูกกลอนจุซา คือเงินฉางเซิง พวกเขาก็ถอนหายใจเช่นนี้

เมื่อเท้าของจูเอี้ยถูกเสียงดีดพิณตัดขาดบนภูเขาหิมะ เขาก็มองขึ้นไป ยังท้องฟ้าดวงดาวเพื่อรอความตายแล้วก็ถอนหายใจอย่างแผ่วเบา

ตอนนี้เมื่อเงินฉางเซิงเห็นบัณฑิตวัยกลางคน เขาก็อดถอนหายใจไม่ได้

ความต่างชั้นระหว่างทั้งสองฝ่ายนั้นมากเกินไป ต่อให้เขาใช้วิธีทั้งหมดที่มีและใช้สติปัญญาเฉียบแหลมขบคิดอย่างสุดความสามารถ ต่อให้เขายินดีสละชีวิตก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ตรงหน้านี้ได้

แน่นอนว่าเขายอมไม่ยินยอม แต่ก็พบว่าตนเองไร้กำลังและความหวัง อารมณ์ทั้งหมดจึงตีขึ้นมารวมกันและกลายเป็นการถอนหายใจหนึ่งครั้ง

นอกจากรู้สึกตกใจแล้วเงินฉางเซิงยังรู้สึกไม่เข้าใจ ด้วยทุกคนล้วนกล่าวขานว่าเขวนรกนั้นไร้สิ้นสุด เช่นนั้นเหตุใดคนผู้นี้จึงยังมีชีวิตอยู่และ

มายืนอยู่ตรงหน้าเขาได้

เมื่อเขาคิดถึงเรื่องนี้ เขาก็มองไปยังใต้

นับจากที่ได้ยินเสียงดีดพิณอันใสกังวานเย็นเยียบและหันไปมอง
ใต้ก็หยุดเคลื่อนไหว สายตาของเขาจับจ้องไปยังทิศที่มาของเสียงพิณ
ซึ่งเป็นจุดที่บัณฑิตวัยกลางคนยืนอยู่ในตอนนี้

ผู้แข่งแกร่งแห่งเผ่าปีศาจแข็งแกร่งไปทั้งกายใจ แต่เงินฉางเซิง
แน่ใจว่าปีศาจผู้นี้สังเกตเห็นสายตาของเขา

สายตานี้คือคำถาม

'พวกเรามาร่วมมือกันไหม'

เผ่ามนุษย์กับเผ่าปีศาจต่อสู้กันมาหลายปี ทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บ
ล้มตายไปมากมาย สิ่งสมควรมัดแค้นเอาไว้อย่างลึกซึ้งที่สุด โดยเฉพาะ
หลังจากสัญญาสงบศึกระหว่างจักรพรรดิไท่จงกับราชาปีศาจถูกทำลายไป
เมื่อพันปีก่อน ยอดฝีมือทั้งสองฝ่ายจึงไม่เคยร่วมมือกันเว้นแต่ในสถานการณ์
สุดโต่งอย่างเช่นความแค้นที่คนสกุลเหลียงไม่อาจลืมเลือนหลังจาก
ตระกูลของพวกเขาแทบจะถูกฆ่าล้างหมดสิ้น หรือเรื่องเก่าเกี่ยวกับ
ผู้ครองภพโจว แม้แต่ตอนที่ซางสิงโจวชักใยการยึดอำนาจที่สุสานเทียนชู่
เขาก็เพียงแค่ทำข้อตกลงกับเหล่าผู้ทรงอำนาจในเมืองเสวี่ยเหล่าวว่า
ทั้งสองฝ่ายจะไม่ก้าวกายเรื่องของกันและกัน แต่ไม่มีใครยอมกำลังของ
อีกฝ่ายมาใช้โดยตรง

ไม่มีผู้ใดทนแบกรับชื่อเสียงฉาวโฉ่ไปได้ตลอดกาล

แต่เงินฉางเซิงไม่จำเป็นต้องกังวลถึงปัญหานี้ในการร่วมมือกับใต้
เพราะตัวตนของบัณฑิตวัยกลางคนจะทำให้ทั้งผืนพิภพเห็นด้วยกับแผน
ของเขา

และการร่วมมือนี้ก็มิโอกาสเกิดขึ้นได้แน่นอน ใต้น่าจะเห็นด้วย
และร่วมมือกับเขา

สองปีก่อน หลังจากการกบฏในเมืองเสวียเหล่า ราชินีเสวียเหล่า ส่วน
หนานเค่อหายตัวไป ขุนนางและเชื้อพระวงศ์มากมายที่ภักดีต่อราชวงศ์เก่า
ถูกสังหาร แต่ให้ที่ยังมีชีวิตรอดและมีอำนาจมากกว่าแต่ก่อน ตอนนี
เขากุมอำนาจมหาศาลในแนวหน้าของกองทัพปีศาจ ฉะนั้นเขาต้องเป็น
ฝ่ายกบฏคนหนึ่งอย่างแน่นอน

หากเขาต้องการมีชีวิตผ่านคืนนี้ไป เขาจำเป็นต้องร่วมมือกับ
เงินฉางเซิง

การสังหารเงินฉางเซิงผู้เป็นสังฆราชของเผ่ามนุษย์นั้นเป็นสิ่ง
ยั่วชวนใจอย่างแท้จริง แต่สำหรับให้ที่การสังหารบัณฑิตวัยกลางคน
ผู้นั้นยอมเป็นเรื่องที่อยู่เหนือทุกสิ่งในโลก

ให้ที่ไม่ได้ตอบกลับคำถามที่ส่งผ่านสายตาของเงินฉางเซิง เขา
จ้องมองบัณฑิตวัยกลางคนต่อไปด้วยความระแวงระวังและหวาดกลัว
มือกำแผ่นศิลาจารึกคัมภีร์สวรรค์แตกหักแน่นขึ้น

ลานเรือนที่พังทลายเสียบงัน ทุกคนรู้ว่าความเสียบนี้หมายถึง
อะไร

แววตาของหนานเค่อเย็นเยียบมากขึ้นเรื่อยๆ ปีกมันวาวของนาง
ที่ขยับอย่างแผ่มช้าในราตรีก็มีสีเข้มขึ้น ถึงกับดูน่าลุ่มหลง

เวลานี้เองบัณฑิตวัยกลางคนก็เอ๋ยขึ้น

"ข้ากำลังจะตาย"

เสียงของเขาธรรมดามาก

เป็นความไม่แยแสอันธรรมดา ความน่าเกรงขามอันธรรมดา
ความยิ่งใหญ่สูงส่งอันธรรมดา ไม่มีคุณสมบัติอันใด

แต่หากเพ่งพินิจใบหน้าของคนผู้นี้ให้ดีก็จะสังเกตเห็นส่วนที่
ไม่ธรรมดา

ใบหน้าของบัณฑิตวัยกลางคนดูเหมือนมีชั้นความมืดยามราตรี

บางๆ ปกคลุมอยู่ตลอดเวลา

บนพื้นผิวของความมืดยามราตรีนี้ดูราวกับมีตัวอักษรสีทองส่องสว่าง
นับไม่ถ้วนล่องลอยอย่างเชื่องช้า ภายใต้ตัวอักษรเหล่านั้นคือภาพภูเขา
แม่น้ำ ช่วงขณะหนึ่งเป็นทะเลทราย ช่วงขณะต่อมาเป็นทะเล เพียงเล็กคิ้ว
ขยับริมฝีปาก คลื่นทะเลก็ก่อตัวขึ้น เม็ดทรายถูกพัดปลิว ทิวทัศน์นี้
ดูมีชีวิตชีวาหาได้เปรียบ แต่ก็เยือกเย็นและนิ่งจนผิดปกติเช่นกัน เพราะ
ท่ามกลางทิวทัศน์ทั้งหลายทั้งปวงนั้นไม่มีคนแม้แต่คนเดียว

ตอนที่เขาพูดว่าข้ากำลังจะตาย โลกกว้างใหญ่ใบนี้อีกมีดวง
อย่างมารวกับกำลังจะดับสูญ

เงินฉางเชิงจึงรู้ว่าอีกฝ่ายพูดความจริง

เขานึกถึงเมื่อหลายปีก่อนในห้องภายในสำนักการศึกษาที่เต็มไปด้วย
ดอกเหมยหลากหลายชนิด เขาได้ยินเหมยหลี่ซางกล่าวคำที่คล้ายกันนี้

สองปีก่อนเขาก็ได้ยินอาจารย์อาสังฆราชพูดประโยคนี้ แม้เขา
จะจำไม่ได้ว่าเป็นที่ตำหนักหลังหรือสำนักศึกษาศาสนาหลวงก็ตาม

เขาคุ่นคิดทั้งหมดนี้แล้วเอ่ยกับบัณฑิตวัยกลางคน "ตราบใดที่มีชีวิตก็ต้องมีวันตาย"

บัณฑิตวัยกลางคนตอบ "ข้อความที่เยือกเย็นอันดับที่สี่ในกาพย์
กำเนิดธรรม"

เงินฉางเชิงไม่ได้ถามว่าสามอันดับแรกคือข้อความใด เพราะ
ทุกคนต่างก็มีวิธีตีความและทำความเข้าใจตำราเต๋าเป็นของตนเอง
แน่นอนว่าเขาไม่ตกใจที่บัณฑิตวัยกลางคนนี้ออกอย่างง่ายตายว่า
ประโยคนี้มาจากกาพย์กำเนิดธรรม เป็นเพราะทุกคนรู้ว่าคนผู้นี้รอบรู้
ยิ่งนัก เป็นบัณฑิตผู้เก่งกาจในเมืองเสวี่ยเหล่ซึ่งเป็นรองเพียงแค่ทงกู้อี
เท่านั้น

"แต่ใครจะยอมตายจริงๆ เล่า เทียนไห่ อิ่น หรือพวกสหายเก่า

ก่อนหน้านี้ ไม่ว่าภายนอกพวกเขาจะดูสงบเพียงใด แต่พวกเขาจะยินยอมเดินเข้าสู่ความมืดโดยุชณีได้อย่างไร ข้าเองก็ไม่ยินยอมเช่นกัน ข้าจึงปีนขึ้นมาจากความมืดมืดมิดนำหวาดกลัวนั้นและมาที่นี่เพื่อพบเจ้า"

ขณะที่เขากล่าวซ้ำๆ ความมืดมิดยามราตรีที่ปกคลุมใบหน้าบัณฑิตวัยกลางคนก็เข้มขึ้นขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้คนไม่กล้ามองดูตรงๆ

จิตจืดเดาตัวตนของอีกฝ่ายได้จากน้ำเสียง แต่นางไม่กล้าที่จะเชื่อ น้ำเสียงของนางสั้นเล็กน้อย

"เจ้า...ท่านต้องการจะทำอะไร"

"พ่อเจ้าเคยพูดกับข้าว่าเจ้าไม่ชอบเรียนหนังสือ ทั้งยังโง่เขลาและอ่อนต่อโลก คึนนี่ข้าเห็นแล้วว่าเป็นเช่นนั้นจริง" บัณฑิตวัยกลางคนกล่าวกับนางด้วยสีหน้าอ่อนโยนราวกับผู้อาวุโส "สงบใจลงเถอะ เห็นแก่หน้าพ่อของเจ้า ข้าจะไม่สร้างควมลำบากให้เจ้า"

ด้วยถ้อยคำเหล่านั้นจิตจืดก็ยืนยันฐานะของคนผู้นี้ได้แล้ว จึงตกใจจนพูดไม่ออก นางหันไปหาเงินฉางเชิงโดยไม่รู้ตัว ดวงตาเต็มไปด้วยความท้อแท้ผิดหวังและอับจนหนทาง

ในอดีตนานจนนับปีไม่ถ้วนมีมังกรน้ำค้ำแข็งผู้ยิ่งใหญ่ตัวหนึ่งไม่ยินดีรับตำแหน่งประมุขเผ่ามังกรและเดินทางไปยังดินแดนอันห่างไกล

ในดินแดนนั้นมันได้พบสิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งทัดเทียมกันจำนวนมาก จากนั้นก็ตายในสวนโจว

มังกรตัวนั้นคือบิดาของนาง

ในบรรดาสิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งเหล่านั้น มีเพียงหนึ่งเดียวที่เป็นสหายของบิดานาง พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือบิดานางชื่นชมเพียงสิ่งมีชีวิตนั้นเท่านั้น

เมื่อเวลาผ่านไปต้าโจวก็ได้ผลัดจักรพรรดิมาหลายรุ่น หอกระปิเขาหลีซานเปลี่ยนเจ้าสำนักไปสามคน แม้แต่สกุลถึงก็เปลี่ยนผู้นำไป

สองครั้ง มีคนผู้หนึ่งที่ครองบัลลังก์ในวังปีศาจตลอดมา จนคนธรรมดา
มากมายถึงกับเข้าใจผิดว่านับแต่บรรพกาลเป็นต้นมา เนื้อผืนฟ้าและ
ใต้พื้นดิน เผ่าปีศาจมีราชาปีศาจ...เพียงคนเดียว

ใช่แล้ว บัณฑิตวัยกลางคนก็คือราชาปีศาจ

เขาเป็นราชาที่แข็งแกร่งที่สุดและมีพรสวรรค์โดดเด่นที่สุดใน
ประวัติศาสตร์เมืองเสวียเหล่า เป็นฝ่าบาทที่เผ่าปีศาจทั้งหมดบนอบนุชา
เป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของเผ่ามนุษย์

หากไม่ใช่เพราะมีอัจฉริยะจำนวนนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นในหมู่มนุษย์
ภายใต้การนำของเขาเผ่าปีศาจคงปกครองทั้งผืนพิภพแล้ว

แต่ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองภพโจว เจินเสวียนป้า จักรพรรดิไท่จง และ
หวังจื่อเซ่อเมื่อพันปีก่อน หรือเทียนไห่ อิ้น และซางในช่วงพันปีหลัง
ก็ไม่มีใครสามารถเอาชนะเขาได้โดยแท้จริง

แม้ต้องเผชิญหน้ากับยอดฝีมือเผ่ามนุษย์ที่ถาโถมเข้ามาราวดวงดาว
นับไม่ถ้วนบนท้องฟ้าพร่างดาว เขาก็ยังนำเผ่าปีศาจในแดนเหนือสุด
ให้ยืนหยัดและไม่ยอมศิโรราบ ดุจดั่งความมืดที่ปกคลุมเมืองเสวียเหล่า
ตลอดกาล

ไม่ว่าจะมองจากมุมใดเขาคือราชาปีศาจผู้แข็งแกร่งที่สุด

ไม่ว่าจะนับแต่บรรพกาล เนื้อผืนฟ้า หรือใต้พื้นดินก็ตามที่

ตอนที่ 103 ข้าใช้เลือดของข้าเพื่อช่วยสรรพชีวิต

หนึ่งพันปีก่อนเขาเป็นราชาปีศาจ และยังคงเป็นราชาปีศาจในอีกหนึ่งพันปีให้หลัง แต่กระนั้นทำยที่สุดราชาปีศาจก็ยังไม่อาจหนีกฎแห่งประวัติศาสตร์ได้ เขาจึงเผชิญกับการก่อภพ

ตามกฎของประวัติศาสตร์แล้วตัวตั้งตัวตีของการภพครั้งนี้ย่อมต้องเป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่เขาไว้ใจที่สุด

ในฐานะแขนซ้ายขวาของราชาปีศาจ กุณชื้อเสื้อคลุมดำและผู้บัญชาทัพปีศาจได้แก่งแย่งชิงอำนาจกันมานานนับปีไม่ถ้วน ทั้งสองปะทะกันครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่อาจเข้ากันได้เหมือนน้ำกับไฟ เกลียดชังกันอย่างล้ำลึก มีเพียงความเคารพต่ออำนาจสูงสุดของราชาปีศาจเท่านั้นที่พอจะถ่วงดุลเอาไว้ได้ แต่จะเป็นไปได้อย่างไรที่สถานการณ์เช่นนี้จะไม่พึงปรารถนาสำหรับราชาปีศาจ เขาอาจถึงขั้นจงใจสุ่มไฟเองด้วยซ้ำ

แต่แล้วใครจะคาดคิดได้ว่าพวกเขาจะร่วมมือกันและโจมตีราชาปีศาจด้วยวิธีการที่ซ่อนเร้นไว้อย่างลึกกลับที่สุด

แต่เดิมราชาปีศาจได้รับบาดเจ็บสาหัสหลังกลับมาจากเขาหนานซานอยู่แล้ว จากนั้นก็เผชิญกับการก่อภพและถูกโยนลงเหวนรกไว้กั้นบึง

ท้ายที่สุดบัลลังก์ราชาปีศาจก็ตกเป็นของบุตรชายคนสุดท้าย บรรดา
ตระกูลสูงศักดิ์ในเมืองเสวี่ยเหล่าและเผ่ามนุษย์ทางใต้ล้วนเชื่อว่า
ราชาปีศาจหนุ่มเป็นเพียงหุ่นเชิดที่เสื่อกลุมดำกับผู้บัญชาทัพปีศาจ
จับวางไว้บนบัลลังก์ จนกระทั่งขุนพลเทพอันซิงติดกับและถูกสังหารด้วย
วิธีที่ร้ายกาจที่สุดโดยราชาปีศาจหนุ่ม ทว่าทั้งผืนพิภพจึงเข้าใจในที่สุดว่า
เขาเป็นตัวการหลักเบื้องหลังการกบฏ!

พี่น้องทำร้ายกัน บิดาบุตรห้าพี่น้องเพื่อบัลลังก์นั้นถือเป็นเรื่อง
ธรรมดาของทั้งเผ่าปีศาจและเผ่ามนุษย์ สุดท้ายแล้วราชาปีศาจที่แม้แต่
ผู้ครองภพโจว จักรพรรดิไท่จง จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์อื่น หรือซางก็ไม่อาจ
โค่นล้มได้ก็ถูกผลึกล้มลงในคุน้ำประวัติศาสตร์อันเหม็นเน่า ถูกบุตรชาย
ตนเองโค่นล้มลงกับมือ

แต่เขาไม่ได้ตายในเขวนรกไร้กันบังแล้วหรือหรือ เหตุใดจึงมา
ปรากฏตัวอยู่บนเทือกเขาหิมะในตอนนี้ได้

เมื่อพวกเขาออกไปยังร่างของบัณฑิตวัยกลางคนริมทะเลสาบ
อันหวนและร่องแม่ทัพก็หน้าซีดเผือด แม้แต่การหายใจแต่ละครั้งก็ยังเป็น
เรื่องยากสำหรับพวกเขา

นี่เป็นคำถามที่ทุกคนสงสัยที่สุดและต้องการคำตอบมากที่สุด

หนานเค่อยืนตรงหน้าเงินฉางเซิง ไม่กล่าวคำ

นางรู้ว่าราคาของคนหนึ่งต้องจ่ายในการปีนขึ้นจากเขวนรกไร้กันบัง
นั้นแลกมาด้วยความเจ็บปวดเพียงใด แม้แต่นางก็ยังไม่ปรารถนาจะจดจำ

ราชาปีศาจยอมไม่อธิบาย เขากล่าวกับเงินฉางเซิง "ข้าแค่กำลัง
จะตาย แต่ข้ายังไม่ตาย และไม่ต้องการจะตาย ข้าจึงมาหาเจ้า"

เงินฉางเซิงถาม "ท่านมาหาข้าเพื่ออะไร"

ราชาปีศาจตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ข้ามาเพื่อขอให้เจ้าช่วย"

"ท่านต้องการยาลูกกลอนจู่ซาอย่างนั้นหรือ" จี้ตจี้ตปล้นถามขึ้น

นางลองถามหยิ่งเซิง น้ำเสียงเจือประกายความหวังเล็กน้อย

"ไม่พอ ยาลูกกลอนจูซามสมเลือดไว้หน่อยเกินไป"

คำตอบของราชาปีศาจทำลายความหวังสุดท้ายของนาง

เมื่อได้ยินคำตอบนี้ ไห่ตี้ อั้นหว่า และรองแม่ทัพก็อดตงตะลึงไม่ได้

มีเลือดในยาลูกกลอนจูซาอย่างนั้นหรือ เลือดของผู้ใดกัน หากนายท่านลิบเจ็ดสกุลตั้งได้ยินคำพูดนี้ เขาจะเข้าใจในทันทีว่าผลึกสีแดงในยาลูกกลอนจูซานั้นไม่ใช่ปะการังโลหิต ไม่ใช่เลือดของมังกรดำน้อย แต่เป็นเลือดของเงินฉางเซิง!

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง อั้นหว่ากับรองแม่ทัพก็มองตากันและเห็นความตกใจในดวงตาอีกฝ่าย เพราะทั้งสองต่างก็นึกถึงความเป็นไปได้นี้

ช่วงไม่กี่ปีมานี้เรื่องของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ ปริมาจารย์พรตซางสิงโจว จักรพรรดินุ่่ม และสังฆราชนุ่่มได้แพร่กระจายไปทั่วทั้งโลก

ภายใต้การชี้นำและออกประกาศของศาสนาลวง ทุกคนจึงรู้ว่าสังฆราชมีกายศักดิ์สิทธิ์โดยธรรมชาติ เลือดแท้ของเขาท่วมทับด้วยแสงศักดิ์สิทธิ์

นี่จึงกลายเป็นว่าสังฆราชนำเลือดของตนมาเป็นเครื่องปรุงยา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุใดยาลูกกลอนจูซาจึงสามารถรักษาคนตาย ฟิ้นคืนชีพศพได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุใดยาลูกกลอนจูซาจึงมีจำนวนจำกัดและสามารถหาลอมาได้เพียงเดือนละหนึ่งขวดเล็กๆ เท่านั้น

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุใดสังฆราชจึงไม่เปิดเผยตำรับยาแก่ใต้หล้า ยาลูกกลอนนี้ไม่อาจลอกเลียนได้ เพราะนอกจากสังฆราชแล้วใครกันที่จะมีเครื่องปรุงยานิดนี้ได้อีก

เมื่ออั้นหว่ามองไปข้างหน้า นางก็รู้สึกว่าร่างกายของเงินฉางเซิงนั้นยิ่งใหญ่ขึ้นมาก อาบไปด้วยแสงดาวดูศักดิ์สิทธิ์หาใดเปรียบ

ใช้เลือดของตนช่วยสรรพชีวิต การกระทำเช่นนี้ต้องมีความเมตตา
กรุณาเพียงไหน ต้องมีจิตใจยิ่งใหญ่เพียงใด

อันหวลละออยใจยิ่งนักเมื่อนึกถึงเรื่องที่ตนเคยรู้สึกไม่พอใจเจ้าของ
ยาถูกกลอนจวบจนอยู่ที่กองบัญชาการกองกำลังชงชาน รวมถึงตอนที่
นางรู้สึกผิดหวังก่อนหน้านี้

เงินฉางเชิงกล่าวกับราชาปีศาจ "หากข้ารู้ว่าท่านยังมีชีวิตอยู่
ข้าคงระงับตัวกว่านี้ เพราะเรื่องที่ยาถูกกลอนจวบมีเลือดของข้าอยู่ย่อม
ไม่อาจปิดบังท่านได้อย่างแน่นอน"

ไม่กี่ปีก่อนราชาปีศาจได้เสียดังอันตรายใหญ่หลวงเดินทางไกลไปยัง
เขานานชานเพื่อจะกินเงินฉางเชิง

หลังจากการยึดอำนาจที่สุสานเทียนชู่ อาจารย์ยาสั่งหมราชบอกเขาว่า
มีเพียงคนเดียวในโลกที่อาจหาญพอจะละโมภในเลือดแท้ของเขา นั่นคือ
ราชาปีศาจ

ราชาปีศาจมีความปรารถนาแรงกล้า และยังมีวิธีการรวมทั้งความกล้า
ที่จะแก้ปัญหาเรื่องพิษที่อาจซ่อนอยู่ในเลือดแท้ของเงินฉางเชิง

จิตจืดมองเงินฉางเชิงอย่างเป็นทางการและเป็นห่วงและยังไม่โอ้อีกด้วย ในมุมมอง
ของนางหากไม่ใช่เพราะในช่วงปีที่ผ่านมามีเงินฉางเชิงเสียเลือดแท้มาก
เกินไปจนส่งผลกระทบต่อกรำเพ็ญเพียรของเขาเพียงเพื่อสร้างยา
บ้าๆ นั่น ใหลี่ยอมไม่อาจกักพวกเขาเอาไว้ที่นี้ได้ และพวกเขาก็จะ
ไม่จำเป็นต้องตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากเช่นนี้

ราชาปีศาจกล่าวอย่างสุขุม "ในเมื่อข้ายังมีชีวิตอยู่และถึงขั้นเจอตัว
เจ้าแล้ว บางทีนี่อาจเป็นชะตาของเจ้า"

เงินฉางเชิงมองสบเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย "ท่านควรรู้ว่าข้า
เกิดมาเพื่อเป็นผลไม้พิษ"

มุมปากของราชาปีศาจยกขึ้นเผยให้เห็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์ภาพทิวทัศน์

บนใบหน้าของเขาสว่างสดใสขึ้นทันทีในขณะที่น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนรึนหู "ข้าเป็นนุรุษ สูดหายใจแล้วก็มีอาการกำเริบมากกว่าเทียบให้หน่อย และข้าก็ยังมีชีวิตมานานกว่ามาก เห็นโลกมามากกว่า บางทีข้าอาจมีวิธีรับมือปัญหานี้"

เงินฉางเซิงพอจะเข้าใจความหมายของเขาอยู่บ้าง "แต่ท่านก็ไม่แน่ใจ"

ราชาปีศาจตอบ "ต่อให้ข้าไม่แน่ใจ แต่ดูเหมือนว่าเจ้าแน่ใจ"

เงินฉางเซิงมองเกล็ดน้ำแข็งที่โปรยปรายอยู่ตรงหน้า ไม่ตอบคำ

ราชาปีศาจสบตาเขา "ยาลูกกลอนจู้ซาไม่ได้เป็นพิษถึงตายสำหรับยอดฝีมือมนุษย์เหล่านั้น นี่แสดงว่าเจ้าพบวิธีขจัดพิษในเลือดแท้ของเจ้าแล้ว"

เงินฉางเซิงคิดอยู่ในใจว่ามันเป็นพิษที่ใดกัน ก็เพียงแต่ความขัดแย้งระหว่างกฎศักดิ์สิทธิ์สองชนิดที่แตกต่างกันเท่านั้นเอง

จืดจืดไม่อาจเงียบต่อไปได้ "ท่านจึงต้องการให้เงินฉางเซิงล้างพิษในเลือดของเขาและมอบตัวเองให้ท่านอย่างนั้นหรือ"

"เหตุใดจะไม่ได้เล่า เมื่อข้ากินเจ้าแผลเก่าของข้าก็จะหายดี และยังคงก้าวข้ามตัวเองในอดีตได้ ข้าจะกลับเมืองเสี่ยวเหล้าเพื่อชิงบัลลังก์ แม้ข้ามั่นใจว่าข้าจะเป็นผู้ชนะในที่สุด แต่เสื่อกลุมดำกับผู้บัญชาทัพเจ้าบ้ำสองคนนั้นก็ก็เป็นคนที่ข้าไม่อาจมองออกอย่างสมบูรณ์ ส่วนเจ้าลูกอกตัญญูก็เป็นคนบ้าที่เก่งกาจ ดังนั้นข้าคงต้องใช้เวลานานทีเดียว และอาจต้องดิ้นรนต่อสู้กันไปหลายศตวรรษ เผ่าเทพของข้ายอมไม่อาจลงได้ นี่ไม่เท่ากับประโยชน์อันยิ่งใหญ่ที่สุดของเผ่ามนุษย์เจ้าหรือหรือ"

ราชาปีศาจกล่าวกับเงินฉางเซิงอย่างใจเย็น "ศรัทธาในลัทธิเต๋านั้นมุ่งเน้นการปฏิบัติต่อโลกด้วยเมตตาเสมอมา ด้วยเกียรติของสังฆราชเจ้าไม่ลังเลที่จะนำเลือดของเจ้ามาทำยา ต้องทำเช่นนั้นเจ้าจึงจะสามารถ

ช่วยสรรพชีวิตได้ เช่นนั้นเหตุใดเจ้าถึงจะเปลี่ยนตัวเองเป็นยาและมอบตัวเองให้ข้าไม่ได้ ด้วยวิธีนี้เจ้าจะสามารถช่วยสรรพชีวิตที่พังได้ และอาจช่วยได้มากกว่านั้นด้วยซ้ำ ความตายของเจ้าคนเดียวใช้แลกความสงบสุขนานหลายศตวรรษได้ นี่ไม่ใช่สิ่งที่ควรยินดีหรือหรือ"

นี่เป็นข้อเสนอที่เพ้อเจ้อที่สุดอย่างชัดเจน แต่เมื่อข้อเสนอนี้ถูกพูดออกจากปากเขาอย่างเข้มซำ กลับฟังดูค่อนข้างสมเหตุสมผล

จี้จี้ทนฟังไม่ได้อีกต่อไปและตะโกนออกมา "เช่นนั้นเหตุใดเจ้าไม่ไปตายซะ!"

ตอนที่ 104 การกตัญจะจะเป็นเช่นเสียงร้องของมังกรได้อย่างไร

ราชาปีศาจยอมไม่ไปตายตามคำพูดของผู้อื่น เพราะเขาเกิดมาพร้อมอุปนิสัยโหดเหี้ยมและปณิธานแน่วแน่

แน่นอนว่าโดยทั่วไปแล้วต่อให้ไม่มีลักษณะนิสัยเช่นนี้ก็ไม่มีใครไปตายตามคำพูดของผู้อื่น นี่ไม่ใช่เรื่องของความเห็นแก่ตัว แต่เป็นธรรมชาติของชีวิต

แต่จิตใจเป็นห่วงเงินนางเชิงอยู่บ้าง

เงินนางเชิงแตกฉานในคัมภีร์เต๋ามาตั้งแต่เยาว์วัย บำเพ็ญเพียรวิธีตามใจปรารถนา เขามักประพุดิตัวแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ ทว่าหลังจากการยึดอำนาจที่สุสานเทียนชู่ก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งในพฤติกรรมของเขา

เขาในตอนนี้นำชีวิตอย่างไม่แยแสเกินไป

พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือก่อนหน้าการยึดอำนาจ เขาให้ความสำคัญกับชีวิตของตนยิ่งนัก ไม่ว่าจะป็นอาหารการกิน กิจวัตรประจำวัน หรือวิธีการบำเพ็ญเพียร ล้วนคำนึงถึงชีวิตของตนเป็นสำคัญ แต่กระนั้นในตอนนี้อาชีพกลับเริ่มตีมูลค่า แม้จะตีไม่มากนักก็ตาม เขายังกินเนื้อวัว

เนื้อแพะมากมาย แม้ว่าจะไม่ค่อยกินเนื้ออย่างก็ตาม โดยสรุปก็คือเขา
ไม่ใส่ใจชีวิตตนเองมากเท่าเมื่อก่อน

ตอนนี้เขาจะสนใจว่าจะใช้ชีวิตอย่างไรให้ทำเรื่องบางเรื่องสำเร็จ
มากกว่า

ด้วยเหตุนี้เขาจึงยอมออกจากจึงตูเพื่อเห็นแก่สถานการณ์โดยรวม
กลายเป็นสังฆราชผู้ถูกเนรเทศคนแรกในประวัติศาสตร์

ด้วยเหตุนี้เขาจึงปรากฏตัวขึ้นกลางสมรภูมิตันทูมิมะเมื่อปีก่อน
เข้าร่วมในการต่อสู้ของเลือดกับพลหมาป่า จากนั้นก็เกือบตาย

ด้วยเหตุนี้ยาลูกกลอนจูซาจึงเกิดขึ้นบนโลก

"หลังจากออกจากจึงตู ไม่ดี แม้แต่ก่อนหน้านั้นข้าก็คิดมาตลอดว่า
ในเมื่อสามารถมีชีวิตยืนยาวอีกหลายปี เช่นนั้นก็ควรทำอันใดบ้าง ที่แรก
ข้าต้องการอุทิศตนให้การช่วยเหลือเผ่ามนุษย์ในสนามรบ แต่หลังจากนั้น
ข้าก็ตระหนักว่านั่นไม่ถูกต้อง ด้วยระดับการบำเพ็ญเพียรกับพลังของข้า
ไม่เพียงพอที่จะเปลี่ยนสถานการณ์ในสงครามได้ และแม้ว่าวิชาแพทย์
ของข้าจะไม่เลว แต่ก็ไม่นับว่าพิเศษเมื่อเทียบกับขุนนางเทพและหมอ
ในหอแพทย์ศักดิ์สิทธิ์ ประโยชน์ที่คนเพียงคนเดียวจะทำได้นั้นมีจำกัด
สุดท้ายข้าก็พลั้งคิดเรื่องยาลูกกลอนจูซาขึ้นมาได้" เขากล่าวกับราชาปีศาจ
"ข้าต้องการช่วยคนจำนวนหนึ่งจริงๆ แต่ท่านกล่าวสิ่งหนึ่งผิดไป ข้า
ไม่เคยคิดช่วยสรรพชีวิตมาก่อน ข้าไม่มีความสามารถยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น
ข้าช่วยได้เพียงคนมีเลือดเนื้อที่ข้ามองเห็นได้เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นก็ยัง
มีปัญหาคำคัญมากอีกข้อหนึ่ง คือถึงแม้การนำเลือดแท้มาทำยาลูกกลอน
จูซาและช่วยชีวิตคนนั้นจะไม่ดีต่อร่างกายข้า แต่ก็ไม่ทำให้ข้าตาย
การที่ท่านโน้มน้าวให้ข้าช่วยสรรพชีวิตโดยที่ต้องจ่ายด้วยความตายของ
ตัวเอง ข้าไม่อาจยอมรับข้อเสนอนี้ได้"

ราชาปีศาจตอบ "ประโยคสุดท้ายของเจ้านั้นมีเหตุผลอยู่บ้าง"

เงินฉางเชิงกล่าวต่ออย่างจริงจัง "ที่สำคัญที่สุด ท่านบอกว่า หากกินข้าแล้วจะแลกด้วยการทำให้เฝ้าปีศาจไม่อาจบุกลงใต้ไปอีกหลายศตวรรษ แต่นี้ไร้ความหมายกับข้า"

ราชาปีศาจถาม "อ้อ เหตุใดมันถึงไร้ความหมายเล่า"

เงินฉางเชิงตอบ "เพราะพวกเราไม่สนว่าท่านจะลงใต้หรือไม่ แต่วางแผนจะขึ้นเหนือเสมอมา เราตั้งใจจะไปเมืองเสวี่ยเหล่า"

ขณะที่กล่าวดวงตาเขาก็เบิกกว้างและสุกสว่างราวกับทะเลสาบไร้กั้น ดูจริงจังและกระจ่างไสยชวนให้เชื่อถือ

"สมกับเป็นสิ่งสมราชที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ เจ้าเลือดร้อนกว่าพวกตาเดมาก่อนหน้านี้มากนักและน่าสนใจกว่ามาก แน่نونว่าเจ้าก็อ่อนต่อโลกมากเช่นกัน" ราชาปีศาจมองเขาอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "เจ้าคงไม่คิดว่าข้าพูดเพื่อขอความคิดเห็นจากเจ้ากระมัง"

"มิใช่ขอความคิดเห็น แต่เป็นการโน้มน้าวข้า หรือทำให้ความตั้งใจเดิมของข้าอ่อนลง" เงินฉางเชิงกล่าวต่อ "เพราะท่านรู้ดีว่าแม้ท่านจะฆ่าข้าได้ นี่ก็ไม่เหมือนครั้งก่อนที่ท่านสามารถควบคุมข้าได้อย่างง่ายดาย ข้ามีความสามารถที่จะทำลายร่างกายตัวเองก่อนที่ท่านจะฆ่าข้าได้สำเร็จ ผลาญเลือดทุกหยดในร่างกายไม่เหลือสิ่งใดให้ท่านได้เก็บเกี่ยว ทลายความหวังสุดท้ายของท่านไป"

อันที่จริงแล้วเขาไม่ได้พูดออกไปว่าก่อนราชาปีศาจจะลงมือสำเร็จ เขายังมีโอกาสหนีไปได้

เขาไม่ต้องการให้ราชาปีศาจระงับตัวเกินไป และที่สำคัญที่สุดคือ เขาต้องการลองดูว่าจะสามารถพาพวกมนุษย์ที่เหลืออยู่หลบหนีไปด้วยกันได้หรือไม่

ราชาปีศาจมองเขาอย่างเงิบงันเป็นเวลานาน

เสียงโลหะกระทบกันและน้ำเสียงเย็นเยียบดังขึ้นในเวลาเดียวกัน

"เจ้าติดค้างเราสองชีวิต"

หนานเค่อโยนตราของสกุลจู่และตราบัญชาการของกองกำลัง
ซงซานไปเบื้องหน้าเงินฉางเชิง

คำพูดนี้ไร้เหตุผลยิ่งกว่าคำพูดก่อนหน้าของราชาปีศาจเสียอีก
จี้จี้จี้ไปที่เหตี๋และกล่าว "เราช่วยฆ่าคนทรยศให้เจ้าไปหลายคน
ยังช่วยรั้งเจ้าตัวใหญ่นี้จนพวกเจ้ามาและจัดการกับเขา จะคิดบัญชี
อย่างไร"

หนานเค่อไตร่ตรองเรื่องนี้เงิบๆ

เงินฉางเชิงพอใจมากทีเดียว

เขาไม่เคยเก่งเรื่องสงครามน้ำลายหรือเรียกร้องอย่างไรเหตุผล
เว้นแต่ตอนอยู่ต่อหน้าสวีโหย่วหรง ในเรื่องนี้เขาต่อยกว่าคนอื่น ถึงกับ
ทิ่มทื่อยิ่งกว่าหนานเค่อเสียอีก แต่โชคดีที่ข้างกายเขามียอดฝีมือด้านนี้
อยู่เสมอ ตอนแรกก็ลั่วลั่ว จากนั้นก็มีถึงซานสี่ลั่ว และตอนนี้เขาก็มี
จี้จี้จี้

หนานเค่อดูเหมือนคิดถึงเหตุผลบางอย่างและกล่าว "ไม่ต้องพูด
เรื่องก่อนหน้านี้ หนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิตนับว่ายุติธรรมดี"

จี้จี้จี้รู้สึกประหลาดใจจึงเอ่ยถาม "แล้วชีวิตใดที่เจ้าจะแลกเปลี่ยน
กับชีวิตของเงินฉางเชิง"

"เราไม่แตะต้องเจ้า ดังนั้นยอมเป็นชีวิตของเขาเอง" หนานเค่อตอบ
จี้จี้จี้ตอบ "นี่มันเรื่องไร้สาระอะไรกัน"

หนานเค่อให้เหตุผลอย่างสุขุม "เราจะฆ่าเขาในตอนนี้ก็ยังไม่
เช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าเราได้ละเว้นชีวิตเขาแล้วหรือ ถ้าอย่างนั้น
เราก็ใช้ชีวิตเขาแลกเปลี่ยน นี้ยุติธรรมมาก"

"เหตุผลเช่นนี้ก็ไม่ได้หรือ" จี้จี้จี้เบิกตากว้างอย่างไม่อยากเชื่อ

หนานเค่อถามจี้จี้จี้ "เจ้าไม่เข้าใจอย่างนั้นหรือ"

จิตจืดตอบกลับอย่างจริงจัง "เข้าใจเรื่องเหลวไหลอันใด"

หนานเค่อแนะนำ "เจ้าต้องมีเหตุผล"

จิตจืดตอบกลับ "เจ้าก็ต้องรู้จักละอาย"

ในโลกนี้มีเด็กสาวนับไม่ถ้วน แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหนานเค่อกับจิตจืดนั้นเป็นสองคนที่แข็งแกร่งและอันตรายที่สุด

ทว่าขณะทั้งคู่ถกเถียงกัน พวกนางก็ยังเป็นเด็กสาวสองคน ดูน่าขัน และทำให้ผู้อื่นรู้สึกอับจนหนทางอยู่บ้าง

ขณะพวกนางถกเถียงกัน ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเงินฉางเชิงได้ถอยไปสองสามก้าวอย่างเงียบๆ

ณ จุดนี้เขาอยู่ห่างจากอันหวาและรองแม่ทัพแค่มิกี่ก้าว ถอยหลังอีกเพียงสองก้าวก็จับมือกันได้แล้ว

ทว่าตอนที่เขากำลังจะลงมือ สายลมเย็นเยียบก็พัดขึ้นมาจากริมทะเลสาบ ห้วงอากาศสิ้นสะเทือน ประกายแสงนับไม่ถ้วนสว่างขึ้นด้านหลังเขา

ประกายแสงเหล่านั้นรวมตัวกันในสายลม ประกอบร่างเป็นสาวงาม เปลือยเปล่ากับเด็กหญิงสูงศักดิ์ในชุดฝักกระเป๋

พวกนางปรากฏกายขึ้นด้านหลังอันหวาและรองแม่ทัพอย่างไร้สัมผัสเสียง มือของพวกนางคว้าคอของทั้งคู่

หนานเค่อเลิกสนใจจิตจืดและกล่าวกับเงินฉางเชิงอย่างเรียบเฉย "ตอนนี้เป็นสามชีวิตแล้ว"

ในตอนแรกเงินฉางเชิงคิดเพียงว่าจะส่งอันหวากับรองแม่ทัพผู้นั้นไปก่อนได้อย่างไร แต่เขาไม่คาดคิดว่าหนานเค่อจะมองแผนการของเขาออกนานแล้วและลงมืออย่างสอดคล้องกัน นี่ทำให้เขาสำนึกเสียใจอยู่บ้างพลางคิดว่าในเมื่อหนานเค่อปรากฏตัวแล้ว เขาลืมปีกคู่ของนางไปได้อย่างไร

จืดจืดคำรามอย่างเดือดดาล

นางทุ่มเถียงกับหนานเค่อเพื่ออำพรางการเคลือบไหวของเงินฉางเซิง
เมื่อล้มเหลวจึงยากที่จะไม่หงุดหงิด

สาวงามเผ่าปีศาจร่างเปลือยเปล่าคิดว่าคอของอันหว่าไว้หลวมๆ
เขาปีศาจของนางกะผลุบกะไผล่อยู่ในเส้นผมสีดำสยาย เมื่อรวมกับใบหน้า
งดงามเปี่ยมเสน่ห์ของนางก็ยิ่งทำให้เกิดแรงดึงดูดยากจะหาใดเปรียบ
ใบหน้าเล็กๆ ของจืดจืดแดงขึ้น นางกระที่บพื้นและกล่าว "จริงทีเดียว
นายไริ่ยางอายุเช่นไร บ่าวก็ไริ่ยางอายุเช่นนั้น"

สาวงามทั้งสองคือร่างวิญญาณ จึงมีคุณสมบัติในการหลุดรอด
จากความรับรู้ของเงินฉางเซิงกับจืดจืดและพลิกสถานการณ์ได้อย่าง
เฉียบงัน

แต่ก็เป็นเพราะพวกนางเป็นร่างวิญญาณนี่เองถึงได้ไวต่อความรู้สึก
ยิ่งนัก สาวงามทั้งสองมองจืดจืดด้วยความหวาดกลัวไร้ขีดจำกัด
ไม่อาจหาญโต้ตอบคำถากถางของมังกรน้อย

เด็กหญิงสูงศักดิ์ในชุดฝักกระเป๋ากัมศิระระลงอย่างไม่สบายใจอยู่ข้าง
สาวงามเปลือยเปล่าใจกล้ากว่าเล็กน้อย แม้นางจะไม่กล้าได้เถียงกลับไป
แต่ก็ยังหัวเราะและเหยียดตัวตรงจนส่วนนูนมียื่นออกมา จุดสีแดงทั้งสอง
ดูสะดุดตายิ่งขึ้น

รูปร่างตาเช่นสัตว์อสูรของจืดจืดหดตัวเมื่อนางแผดเสียง "หากเขา
ไม่อยู่ที่นี่ ข้าคงแซ่ชิงพวกเจ้าทั้งคู่กับสตรีผู้นั้นเป็นกอนน้ำแข็งไปแล้ว!"

สาวงามผู้นั้นมุ่งไปเล็กน้อยพลางคิดในใจ เหตุใดแม่มังกรน้อยนี้
ถึงไม่พอใจสตรีที่เข้าจับตัวเอาไว้เช่นนี้

อันหว่าร้อนใจอย่างยิ่ง ทำอย่างอื่นไม่ได้นอกจากเงยหน้าขึ้นมอง
จืดจืดพูดกับอันหว่าอย่างไม่พอใจ "มองอะไรของเจ้า เจ้าไม่ใช่อัน
ต้นเหตุของปัญหาทั้งหมดนี้หรอกหรือ"

อันหวมองไปยังนักวางค้ายกลที่กำลังจะตายบนเปลหามใกล้ๆ ด้วยหางตาพลางคิด เพื่อจะช่วยชีวิตคนผู้นี้ คึนนี้มีผู้คนต้องตายไปมากมายเท่าไรกัน

นางละอายใจยิ่งนักและก้มหน้าลงอย่างเงิบงัน

เงินฉางเชิงมองจืดจืดและเอ่ยปราว "จำเป็นต้องหงุดหงิดขนาดนี้ด้วยหรือ"

เนื่องจากพวกเขา กำลังพูดคุยกัน ย่อมต้องมองหน้ากันเป็นธรรมดา ระหว่างบทสนทนาเย็นเยื่อ ในห้องฟ้าที่เต็มไปด้วยไอน้ำแข็ง สายตาทั้งสองคู่ก็ประสานกัน

จากนั้นเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นโดยปราศจากสัญญาณเตือนใดๆ

เสียงนี้ซบซ้อนอย่างยิ่ง บรรจุพยางค์นับร้อยเอาไว้ทั้งแปลกประหลาด อย่างยิ่งและยากเข้าใจ คล้ายบรรจุไว้ด้วยกลืนอายเก่าแก่โบราณอย่างเต็มเปี่ยมราวกับถือกำเนิดจากยุคบรรพกาล เรื่องราวมากมายไร้ขีดจำกัดแฝงอยู่ในนั้น

เสียงนี้ดังมาจากปากของจืดจืด

สีหน้าของนางเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมน่าเคารพผิดปกติจนเกือบถึงขั้นศักดิ์สิทธิ์ ชูดำสะบัดพลิวในสายลมอย่างบ้าคลั่ง

เสียงมังกรร้อง!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3oHXCQE>